

DOI: <https://doi.org/10.33216/1998-7927-2024-286-6-86-91>

УДК 338:005

СТРАТЕГІЧНА СТІЙКІСТЬ ОРГАНІЗАЦІЙ: КАТЕГОРІАЛЬНИЙ БАЗИС

Островерхов В.М., Качмарський І.В.

STRATEGIC SUSTAINABILITY OF ORGANIZATIONS: A CATEGORICAL BASIS

Ostroverkhov V.M., Kacharskyi I.V.

В статті доведено, що стратегічна стійкість організацій є однією з ключових тем у сучасному управлінні, що зумовлена швидкими змінами в економічному, соціальному та технологічному середовищі. У цьому контексті важливою є здатність організації адаптуватися до нових умов, зберігати свою конкурентоспроможність і забезпечувати сталий розвиток у довгостроковій перспективі. Стратегічна стійкість охоплює не лише фінансову стабільність, але й здатність до інновацій, гнучкості у реагуванні на зовнішні та внутрішні виклики, а також ефективне управління ресурсами та ризиками. Однією з важливих складових стратегії досягнення стійкості є чіткий категоріальний базис, що включає ключові терміни, поняття та інструменти, які дозволяють організаціям орієнтуватися в складних умовах. Цей базис є основою для розробки стратегій, адаптації організаційних структур, а також управлінських рішень, спрямованих на забезпечення стійкості в умовах змінної зовнішньої та внутрішньої середовищ. Метою роботи є визначення основних категорій, що складають категоріальний каркас стратегічної стійкості організації. Визначення основних категорій та інструментів стратегічної стійкості дозволяє організаціям краще розуміти динаміку змін, планувати довгострокові стратегії та бути готовими до непередбачених обставин. В умовах глобалізації та технологічних трансформацій роль стратегічної стійкості організацій набуває особливого значення для досягнення успіху і забезпечення конкурентних переваг. Стратегічна стійкість організацій є важливим аспектом їхнього довгострокового розвитку та здатності адаптуватися до змінюваного зовнішнього і внутрішнього середовища. Категоріальний базис, який визначає ключові поняття та інструменти для забезпечення стійкості, є основою для формулювання стратегій і прийняття ефективних управлінських рішень. Стратегічна стійкість організації охоплює не лише фінансові та матеріальні аспекти, але й

здатність до інновацій, гнучкості у реагуванні на кризові ситуації, а також управління ризиками та ресурсами. В умовах глобалізації та швидких технологічних змін організації, які враховують основи стратегічної стійкості, мають значно більше шансів на досягнення конкурентних переваг і сталий розвиток. Оскільки світова економіка та ринки стають все більш нестабільними, впровадження принципів стратегічної стійкості в діяльність організацій є не лише перевагою, а й необхідністю для забезпечення їхньої довготривалої життєздатності та успіху.

Ключові слова: стратегічна стійкість, стратегії, стратегічна гнучкість, стратегічний розвиток, організація, екосистема, стійкість організації, інноваційна активність, цифровізація, цифрові технології

Вступ. У сучасних умовах, коли організації стикаються з численними викликами та невизначеністю, стратегічна стійкість стає ключовим фактором їхнього довгострокового успіху та конкурентоспроможності. Стратегічна стійкість організацій включає здатність адаптуватися до змін у внутрішньому та зовнішньому середовищі, ефективно реагувати на кризи, зберігати свою діяльність у умовах економічної та соціальної нестабільності. Вона визначається не тільки здатністю організації виживати в умовах змін, а й її здатністю використовувати ці зміни на свою користь, підтримуючи стійкий розвиток на різних етапах свого функціонування. Стратегічна стійкість охоплює різні аспекти управління, включаючи інновації, ризик-менеджмент, фінансову стабільність, а також здатність розвивати й підтримувати гнучкість у стратегіях і операціях.

Одним із важливих аспектів стратегічної стійкості є її категоріальний базис, який визначає основні поняття та принципи, що складають основу для формулювання та реалізації стратегій організації. Це дозволяє організаціям адаптуватися до змін і розвитку у зовнішньому середовищі, одночасно забезпечуючи ефективне управління внутрішніми ресурсами та процесами. Категорії стратегічної стійкості включають такі поняття, як адаптивність, інноваційність, стійкість до зовнішніх шоків, гнучкість стратегії, довгострокова орієнтація та ін. [1, 3, 4, 9, 11]

Адаптивність організації означає її здатність до швидкої реакції на зміни в середовищі та можливість перехідних процесів в управлінні, а також здатність приймати нові технології й інновації, щоб залишатися конкурентоспроможною. Інноваційність є основою для постійного розвитку та вдосконалення продуктів, послуг і технологій, що дозволяє організації не тільки пристосовуватися до змін, але й ініціювати їх [5, 7, 8, 11].

Також важливим елементом стратегічної стійкості є фінансова та організаційна стійкість, яка передбачає здатність організації зберігати свою стабільність у періоди економічних криз, коливань попиту, зниження рентабельності або ресурсних обмежень. Гнучкість стратегії дає змогу адаптувати план розвитку на кожному етапі та мінімізувати ризики, пов'язані з несприятливими зовнішніми або внутрішніми змінами [2, 5, 6, 8, 10].

Визначення і розуміння цих категорій стратегічної стійкості є основою для розробки і впровадження стратегічних планів, які дозволяють організаціям не тільки досягати своєї мети, але й стійко долати проблеми та виклики, що можуть виникати в процесі її діяльності. Відтак, стратегічна стійкість є необхідною умовою для забезпечення довгострокового розвитку і процвітання організацій, і саме через категоріальний базис цієї концепції можна ефективно застосовувати різноманітні методи і підходи для її досягнення в умовах швидко змінюваного зовнішнього середовища.

Таким чином, аналіз категоріального базису стратегічної стійкості допомагає не лише поглибити теоретичні засади цієї концепції, а й практично впроваджувати їх в реальну діяльність організацій, підвищуючи їхню здатність до збереження стабільності та

ефективного розвитку в умовах динамічних змін.

Мета. Метою роботи є визначення основних категорій, що складають категоріальний каркас стратегічної стійкості організації.

Аналіз досліджень та публікацій. Сучасний категоріальний базис стратегічної стійкості відображає ключові поняття і принципи, що визначають здатність організації, країни чи системи зберігати свою ефективність, адаптуватися до змін і стабільно функціонувати в умовах змінюваного середовища, зокрема в умовах криз, економічних коливань або геополітичних викликів.

Питання стратегічного розвитку, інноваційності, стратегічної стійкості, а також стратегічної гнучкості знайшли своє відображення в роботах провідних іноземних вчених таких, як: Д. Аакер, І. Ансофф, А. Баклі, Т. Дас, Дж. Еванс, М. Хітт, Р. Санчес, Г. Хемел та інші.

Серед вітчизняних вчених можливо виділити таких дослідників як: Карпінська М. М. [3], Кириленко С.В. [4], Крисоватий А., Десятнюк О., Птащенко О. [1, 5], Кубліцька, О. В. [6], Мазоренко, О. В. [7], Пантелєєва Н.М., Колодій С.Ю., Ребрик М.А. [8], Піжук О. І., Муравйов В.Є. [9], Філіппов В.Ю. [10], Шамрін Р. В. [11], Шталь Т. В. [12] та інше.

Через трансформаційні зміни глобального економічного простору сьогодення набуває новітніх ознак і представлений каркас дослідження. Саме тому враховую трансформації та цифровізацію далі представимо уточнений категоріальний базис зазначеної проблематики.

Виклад основного матеріалу. Для досягнення стратегічної стійкості організаціям необхідно зосереджуватися на розвитку інноваційних стратегій, інвестуванні в людський капітал, розширенні та диверсифікації своїх можливостей, а також збереженні внутрішньої гнучкості та здатності адаптуватися до змін. Розробка стійкої стратегії дає змогу організаціям не лише долати труднощі, але й реалізовувати потенціал для зростання та розвитку в майбутньому.

Спираючись на роботи вчених [1-11] під стратегічною стійкістю організації можливо розуміти її здатність ефективно функціонувати та розвиватися в умовах нестабільності, невизначеності та змін, що постійно відбуваються в зовнішньому середовищі. Зазначене свідчить про те, що це не лише здатність організації пристосовуватися до змін,

але й її вміння передбачати їх та активно впливати на власне середовище, щоб забезпечити довгострокову стабільність і успіх. Стратегічна стійкість охоплює різні аспекти організаційного управління, зокрема адаптивність, гнучкість, інноваційність, фінансову стабільність і здатність до самоорганізації.

Ключові аспекти стратегічної стійкості: адаптивність, гнучкість, інноваційність, фінансова стабільність, здатність до самоорганізації.

Види стратегічної стійкості: операційна стійкість, фінансова стійкість, інституційна стійкість.

Стратегічна стійкість є необхідною для того, щоб організація могла не лише вижити в умовах нестабільного та швидко змінюваного середовища, але й розвиватися, максимізувати свої можливості та використовувати нові

можливості для зростання. Вона дозволяє організаціям зберігати високий рівень конкурентоспроможності, навіть за умов криз чи непередбачуваних змін у зовнішньому середовищі.

Спираючись на зазначене вище в таблиці наведемо особливості стратегічної стійкості організації.

Отже, базис стратегічної стійкості включає в себе комплекс ключових компонентів, які дозволяють системі (будь то організація, підприємство або держава) зберігати ефективність, адаптуватися до змін і швидко відновлювати свою діяльність після криз. Це комплексна система, що охоплює адаптивність, резиліентність, економічну та соціальну стійкість, екологічну безпеку, а також інтеграцію різних систем і взаємодію з міжнародним середовищем.

Таблиця

Особливості стратегічної стійкості організації

Аспект	Характеристика
Адаптивність	Вона забезпечує можливість організації швидко пристосовуватися до ринкових, технологічних або соціальних змін. Адаптивність включає в себе гнучкість управлінських структур, здатність до реорганізації та збереження ефективності в умовах постійних змін
Інноваційність	Стратегічна стійкість вимагає постійного пошуку та впровадження інновацій, які допомагають організації залишатися конкурентоспроможною
Фінансова стійкість	Здатність організації зберігати фінансову стабільність навіть у випадку кризових ситуацій, таких як економічні спади чи падіння попиту на продукцію чи послуги
Гнучкість стратегічного управління	Вміння швидко адаптувати стратегії до зміни умов або використати нові можливості є важливою складовою стратегічної стійкості. Це включає в себе відкритість до нових підходів, здатність організації до змін і коригувань своєї стратегії для збереження конкурентних переваг
Інституційна стійкість	Здатність організації зберігати свої базові функції, місію та цілі навіть у складних і непередбачуваних умовах. Інституційна стійкість залежить від наявності чіткої структури управління, сильного корпоративного духу, ефективної організаційної культури, яка допомагає організації долати труднощі
Здатність до самовідновлення	Включає в себе планування на випадок непередбачуваних ситуацій (контингентні плани), наявність резервних ресурсів та внутрішніх механізмів для швидкої стабілізації
Залучення людського капіталу	Кваліфіковані кадри, їх мотивація та готовність працювати в умовах змін є запорукою адаптивності організації. Розвиток професійних навичок, постійне навчання та залучення нових талановитих працівників забезпечує організаційну стійкість і дає можливість ефективно долати складні умови
Ризик-менеджмент	Вимагає систематичного аналізу можливих загроз і розробки стратегій для мінімізації їхнього впливу
Клієнтська орієнтованість	Постійна увага до якості обслуговування, інноваційних продуктів і сервісів, а також адаптація до змінюваних вимог ринку допомагає організації зберігати свою репутацію та лояльність споживачів
Відкрите управління та комунікація	Чітка та відкрита комунікація як всередині організації, так і з зовнішнім середовищем (зацікавленими сторонами, державними органами, громадськістю) сприяє зміцненню довіри та забезпеченню стійкості

Джерело: систематизовано авторами з урахуванням досліджень [1-11]

Формування категоріального базису стратегічної стійкості є необхідним етапом у забезпеченні ефективного функціонування організацій у сучасному мінливому середовищі. В умовах глобалізації, економічних і соціальних змін, а також постійних кризових ситуацій, організації повинні мати чітке розуміння основних категорій і понять, що забезпечують їх стійкість, що дозволяє не лише швидко адаптуватися до нових умов, але й зберігати стабільність на всіх рівнях управління.

Стратегічна стійкість організації не є абстрактним поняттям - вона повинна базуватися на конкретних, чітко визначених категоріях, таких як адаптивність, резиліентність, гнучкість, економічна і соціальна стійкість, інноваційність, ризик-менеджмент, та інші. Оскільки кожна з цих категорій має свій вплив на здатність організації реагувати на виклики та зміни в зовнішньому середовищі, їх правильне формулювання та інтеграція в систему управління стає основою для досягнення довгострокової стійкості.

Категоріальний базис дозволяє не тільки систематизувати знання про стратегічну стійкість, але й розробити ефективні стратегії та механізми управління, що допомагають організаціям витримувати фінансові, соціальні та політичні кризи. Більш того, він сприяє створенню стійких організаційних структур, які здатні працювати у нестабільних умовах і забезпечувати сталий розвиток.

Без формування чітко визначеного категоріального базису стратегічної стійкості організації може зіткнутися з труднощами у реагуванні на непередбачувані зміни на ринку або в зовнішньому середовищі, що може призвести до значних економічних втрат або навіть до втрати конкурентних переваг. Представлене також може вплинути на здатність організації адаптувати свої стратегії до нових умов, що на практиці означає низьку ефективність у довгостроковій перспективі.

Стратегічна стійкість не є разовим досягненням, а процесом, що вимагає постійної уваги і коригування. Тому, визначення і впровадження категоріального базису в організаційну структуру дозволяє не тільки забезпечити ефективне управління в умовах змін, але й створити основу для побудови корпоративної культури, орієнтованої на інновації, розвиток та стійкість. Зокрема, це дозволяє:

забезпечити гармонійне інтегрування нових технологій та інновацій у стратегію розвитку

організації, підвищуючи її конкурентоспроможність;

створити системи раннього попередження та управління ризиками, що дозволяє швидко реагувати на потенційні загрози;

оптимізувати ресурси та зменшити операційні витрати, що є ключовим для забезпечення фінансової стійкості;

розвивати адаптивність організації до зовнішніх змін, таких як економічні коливання, соціальні зміни або політичні кризи.

Важливим є також те, що чітке визначення категоріального базису стратегічної стійкості допомагає створити узгоджене стратегічне бачення серед всіх рівнів управлінської ієрархії, знижуючи рівень невизначеності та дозволяючи ефективно мобілізувати організаційні ресурси в умовах змін.

Загалом, стратегічна стійкість є комплексною та багатогранною характеристикою організації, яка включає в себе здатність до адаптації, інноваційності, гнучкості та фінансової стабільності. Складові стратегічної стійкості працюють взаємопов'язано, і лише в сукупності вони можуть забезпечити організаціям здатність не тільки адаптуватися до змін, але й активно впливати на своє майбутнє, долати труднощі та забезпечувати сталий розвиток у довгостроковій перспективі.

Висновки. Стратегічна стійкість організацій є важливим аспектом їхнього розвитку та здатності досягати довгострокового успіху в умовах постійних змін зовнішнього середовища. Категоріальний базис стратегічної стійкості охоплює такі ключові компоненти, як адаптивність, інноваційність, гнучкість стратегічного управління, фінансова стабільність, інституційна стійкість, ризик-менеджмент і орієнтованість на клієнта. Всі ці складові взаємопов'язані і вимагають системного підходу до їхнього розвитку і вдосконалення.

Забезпечення стратегічної стійкості організацій є результатом не лише ефективного управлінського та фінансового підходу, але й постійної роботи над корпоративною культурою, залученням та розвитком людського капіталу. Це дозволяє організаціям не лише адаптуватися до змінюваних умов, а й активно реагувати на виклики, максимально використовуючи нові можливості.

Література

1. Krysovaty, A., & Ptashchenko, O. The mechanism of entrepreneurial innovation system in institutions of higher education. *Economics of Development*, 2023. 22(2), 51-60. <https://doi.org/10.57111/econ/2.2023.51>. URL: <https://ecdev.com.ua/uk/journals/t-22-2-2023/mekhanizm-pidpriyemitskoyi-innovatsiynoyi-sistemi-u-zakladakh-vishchoyi-osviti>
2. Shtal, T., Ptashchenko, O., Rodionov, S., & Kurtsev, O. Implementation of modern marketing tools in entrepreneurial activity. *Economics of Development*, 2023. 22(4), 53-63. doi: 10.57111/devt/4.2023.53. URL: <https://ecdev.com.ua/uk/journals/t-22-4-2023/implementatsiya-suchasnogo-marketingovogo-instrumentariyu-v-pidpriyemitsku-diyalnist>
3. Карпінська М. М. Інтегрована оцінка виробничо-фінансової стійкості підприємства [Електронний ресурс] / М. М. Карпінська, В. М. Костриченко // Студентський вісник Національного університету водного господарства та природокористування. – Випуск 2(4) 2015. С. 141-144. – Режим доступу: http://nuwm.edu.ua/images/content/radamv/Visnyk_4/38.pdf.
4. Кириленко С.В. Формування інноваційної екосистеми підприємництва в умовах цифрової економіки. Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля, 2024. Вип. 4 (284). С. 36-42. (Index Copernicus). DOI: <https://doi.org/10.33216/1998-7927-2024-284-4-36-42> <https://journals.snu.edu.ua/?journal=VisnikSNU>
5. Крисоватий А., Десятнюк О., Птащенко О. Digital inclusion: financial and marketing aspects. Журнал стратегічних економічних досліджень, № 3(14), 2023. С. 93-102. <https://econ-vistnyk.knutd.edu.ua/wp-content/uploads/sites/17/2023/08/3-2023-10.pdf>. DOI: 10.30857/2786-5398.2023.3.10
6. Кубліцька, О. В. Тенденції забезпечення стратегічної стійкості ринку електронної комерції в Україні / О. В. Кубліцька // Бізнес-навігатор. 2024. № 3. С. 425-430.
7. Мазоренко, О. Роль соціально відповідального маркетингу в забезпеченні стратегічного розвитку підприємства / О. Мазоренко, С. Олегівна Попкова // Український журнал прикладної економіки та техніки. 2024. Т. 9, № 3. С. 186-189.
8. Пантелєєва Н.М., Колодій С.Ю., Ребрик М.А. Цифрова економіка як ключовий тренд розвитку постіндустріального суспільства: монографія. К.: ДВНЗ «Університет банківської справи», 2019. 299 с.
9. Піжук О. І., Муравйов В.С., 2020. Економічні та соціальні наслідки цифровізації національного господарства. Економічний простір. №163, 2020. DOI: <https://doi.org/10.32782/2224-6282/163-10>.
10. Філіппов В.Ю. Управління розвитком підприємництва за імперативами сталого розвитку в інформаційно-інноваційній економіці: системно-інтегрований підхід.

Schweinfurt: Time Realities Scientific Group UG (haftungsbeschränkt), 2020. 489 с.

11. Шамрін Р. В. Розробка методики оцінки економічної стійкості підприємств [Електронний ресурс] / Р. В. Шамрін // Вісник Запорізького національного університету. 2010. Випуск 4(8). С. 103-107. – Режим доступу: http://web.znu.edu.ua/herald/issues/2010/eco_2010_4/2010_4/103-107.pdf.

References

1. Krysovaty, A., & Ptashchenko, O. The mechanism of entrepreneurial innovation system in institutions of higher education. *Economics of Development*, 2023. 22(2), 51-60. <https://doi.org/10.57111/econ/2.2023.51>. URL: <https://ecdev.com.ua/uk/journals/t-22-2-2023/mekhanizm-pidpriyemitskoyi-innovatsiynoyi-sistemi-u-zakladakh-vishchoyi-osviti>
2. Shtal, T., Ptashchenko, O., Rodionov, S., & Kurtsev, O. Implementation of modern marketing tools in entrepreneurial activity. *Economics of Development*, 2023. 22(4), 53-63. doi: 10.57111/devt/4.2023.53. URL: <https://ecdev.com.ua/uk/journals/t-22-4-2023/implementatsiya-suchasnogo-marketingovogo-instrumentariyu-v-pidpriyemitsku-diyalnist>
3. Karpinska M. M. Intehrovana otsinka vyrobnycho-finansovoi stiikosti pidpriyemstva [Elektronnyi resurs] / M. M. Karpinska, V. M. Kostrychenko // Studentskyi visnyk Natsionalnoho universytetu vodnoho hospodarstva ta pryrodokorystuvannia. Vypusk 2(4) 2015. S. 141-144. – Rezhym dostupu: http://nuwm.edu.ua/images/content/radamv/Visnyk_4/38.pdf.
4. Kyrylenko S.V. Formuvannia innovatsiinoi ekosystemy pidpriyemnytstva v umovakh tsyfrovoy ekonomiky. Visnyk Skhidnoukrainskoho natsionalnoho universytetu imeni Volodymyra Dalia, 2024. Vyp. 4 (284). S. 36-42. (Index Copernicus). DOI: <https://doi.org/10.33216/1998-7927-2024-284-4-36-42> <https://journals.snu.edu.ua/?journal=VisnikSNU>
5. Krysovaty, A., Desyatnyuk, O., & Ptashchenko, O. Digital inclusion: financial and marketing aspects. *Zhurnal stratehichnykh ekonomichnykh doslidzhen*, № 3(14), 2023. S. 93-102. <https://econ-vistnyk.knutd.edu.ua/wp-content/uploads/sites/17/2023/08/3-2023-10.pdf>. DOI: 10.30857/2786-5398.2023.3.10
6. Kublitska, O. V. Tendentsii zabezpechennia stratehichnoi stiikosti rynku elektronnoi komertsii v Ukraini / O. V. Kublitska // Biznes-navihator. 2024. № 3. S. 425-430.
7. Mazorenko, O. Rol sotsialno vidpovidalnoho marketynhu v zabezpechenni stratehichnoho rozvytku pidpriyemstva / O. Mazorenko, S. Olehivna Popkova // Ukrainskyi zhurnal prykladnoi ekonomiky ta tekhniki. 2024. T. 9, № 3. S. 186-189.
8. Pantielieieva N.M., Kolodii S.Iu., Rebyrk M.A. Tsyfrova ekonomika yak kliuchovy trend rozvytku postindustrialnoho suspilstva: monohrafiia. K.: DVNZ «Universytet bankivskoi spravy», 2019. 299 s.
9. Pizhuk O. I., Muraviov V.Ie., 2020. Ekonomichni ta sotsialni naslidky tsyfrovizatsii natsionalnoho hospodarstva. *Ekonomichniy prostir*. №163, 2020. DOI: <https://doi.org/10.32782/2224-6282/163-10>.
10. Filippov V.Iu. Upravlinnia rozvytkom pidpriyemnytstva za imperatyvamy staloho rozvytku v informatsiino-innovatsiini ekonomitsi: systemno-intehrovanyi pidkhid.

Schweinfurt: Time Realities Scientific Group UG (haftungsbeschränkt), 2020. 489 s.

11. Shamrin R. V. Rozrobka metodyky otsinky ekonomichnoi stiikosti pidpriemstv [Elektronnyi resurs] / R. V. Shamrin // Visnyk Zaporizkoho natsionalnoho universytetu. – 2010. Vypusk 4(8). S. 103- 107. – Rezhyim dostupu: http://web.znu.edu.ua/herald/issues/2010/eco_2010_4/2010_4/103-107.pdf.

Ostroverkhov V.M., Kachmarskyi I.V. Strategic sustainability of organizations: a categorical basis

The article proves that the strategic sustainability of organizations is one of the key topics in modern management, which is caused by rapid changes in the economic, social and technological environment. In this context, the ability of an organization to adapt to new conditions, maintain its competitiveness and ensure sustainable development in the long term is important. Strategic sustainability encompasses not only financial stability, but also the ability to innovate, flexibility in responding to external and internal challenges, as well as effective management of resources and risks. One of the important components of the strategy for achieving sustainability is a clear categorical basis, which includes key terms, concepts and tools that allow organizations to navigate in difficult conditions. This basis is the basis for developing strategies, adapting organizational structures, as well as management decisions aimed at ensuring sustainability in the conditions of changing external and internal environments. The aim of the work is to determine the main categories that make up the categorical framework of the organization's strategic sustainability. Defining the main categories and tools of strategic sustainability allows organizations to better understand the dynamics of change, plan long-term strategies, and be prepared for unforeseen circumstances. In the context

of globalization and technological transformations, the role of strategic sustainability of organizations becomes particularly important for achieving success and ensuring competitive advantages. Strategic sustainability of organizations is an important aspect of their long-term development and ability to adapt to a changing external and internal environment. The categorical basis, which defines key concepts and tools for ensuring sustainability, is the basis for formulating strategies and making effective management decisions. Strategic sustainability of an organization covers not only financial and material aspects, but also the ability to innovate, flexibility in responding to crisis situations, and risk and resource management. In the context of globalization and rapid technological changes, organizations that take into account the foundations of strategic sustainability have much more chances to achieve competitive advantages and sustainable development. As the global economy and markets become increasingly volatile, implementing strategic resilience principles into organizations is not only an advantage, but also a necessity to ensure their long-term viability and success.

Keywords: strategic resilience, strategies, strategic flexibility, strategic development, organization, ecosystem, organizational resilience, innovative activity, digitalization, digital technologies

Островерхов В.М. – к.е.н., доцент, Західноукраїнський національний університет м. Тернопіль, Україна

Качмарський І.В. – здобувач ступеня доктора філософії, Західноукраїнський національний університет м. Тернопіль, Україна

Стаття подана 11.11.2024.